

600H 1 complet

INDO-CHINOIS

17/14
(1)

山后嘔

SƠN - HẬU TRÒ

Quyển thứ

ĐIỂM LEGAL

RESIDENCE SUPERIEURE
TO H KIN

In lần thứ nhất

ĐIỂM IN NHẬT-HUNG XUẤT BẢN

*Certificat
de dépôt en vertu
des lois coloniales
Hanoï*



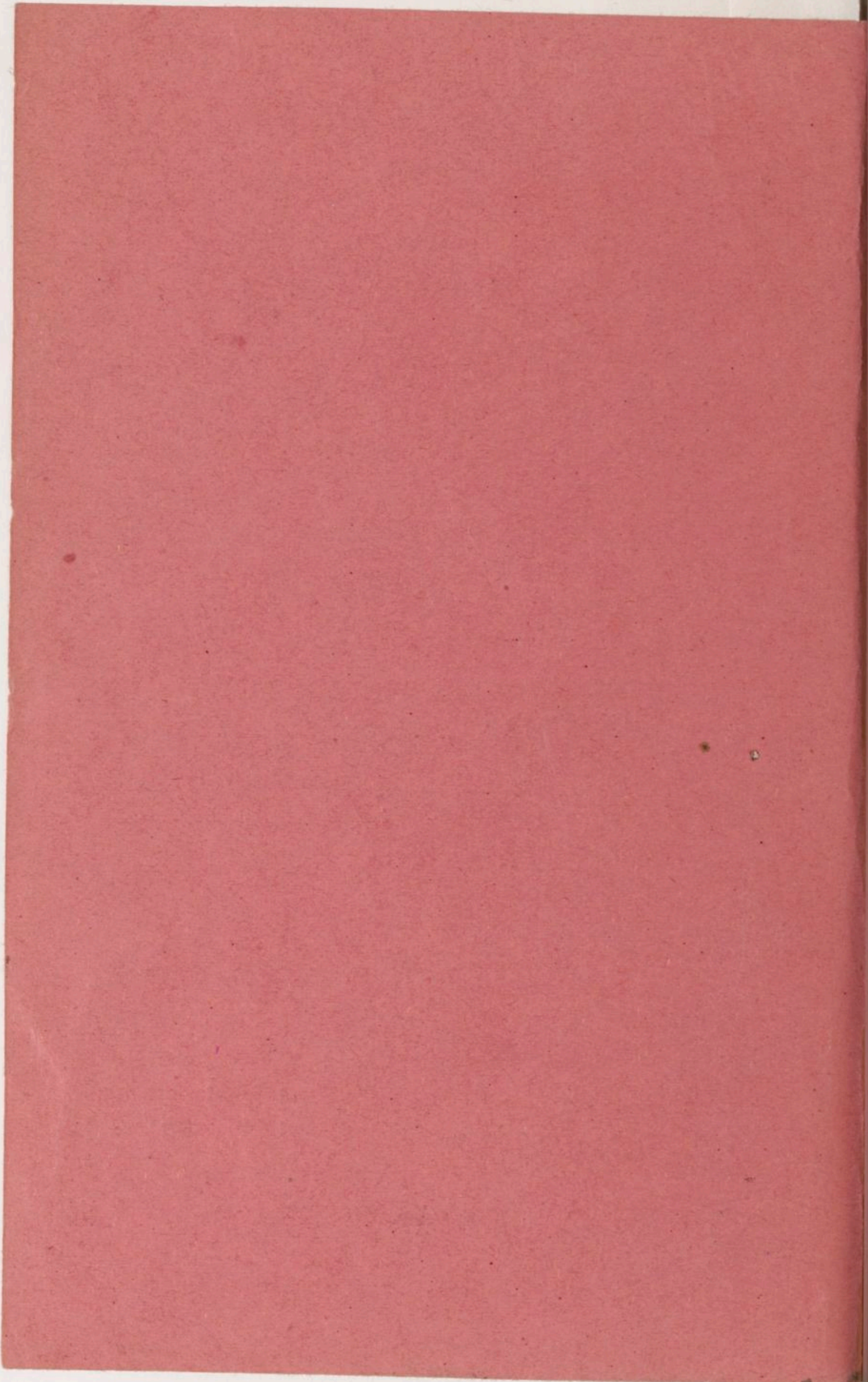
DEPT LEGAL
• INDOCHINE •
N° 17575

— 1932 —

GỬI BÁN TẠI HIỆU QUẢNG-THỊNH

115, Phố Hàng Gai, 115.

HANOI



TRÒ SƠN HẬU

Quyển thứ nhất

HỒI THỨ NHẤT

DEPT. T. 1. 1. 1. 1.
HND 1. 1. 1. 1.
N2 1757

PHÀN ĐỊNH CÔNG RA XƯỞNG

Nhất nhân hữu khánh, vạn thọ vô cương, trường ca Thiên-Bảo lục chương, kính chúc hòa phong tam cú, phò Tề-thất tổ tiên khai sáng, mô tinh Phan biểu hiệu Định-Công, chỉ niệm hai chữ hiếu trung, nghĩ vững một câu nghĩa khí.

PHÀN-ĐỊNH-CÔNG LẠI NÓI. — Nhà sớm trình diêm rần chưa đẹp phạn cưới rờng, sau lại ứng mộng hùng, kể phỉ tài lương đồng. Hôm nay được buổi thanh nhân, các con ra đây cho cha nhủ.

PHƯƠNG-CƠ, PHÀN-RIỆM RA NÓI. --- Vâng lời nghiêm-phụ, cou đã ra hầu.

PHÀN-ĐỊNH-CÔNG NÓI. — Riệm con ! nghe cha dặn đây con. Đã dòng dõi Tướng-môn, sinh đời trị phải thờ, gặp cơn loạn cũng dúp, nghề kỵ sa phải luôn luyện tập. phép binh thư cho thuộc mới nên, xem vận Tề đương buổi chuân chuyên, vì nước phải reo như dưới gối



PHÀN-RIỆM NÓI. — Dạ thưa cha, tài con lắm sa chạy, trí trẻ dốc cao bay, ấy con cũng muốn dương cung vượn nộ lưng mây, tuốt gươm kình chìm đáy bể, đời trị thì học văn, lúc loạn thì tập võ, sao cho văn võ kiêm bị, mới là Phàn-thị anh hùng.

PHÀN-ĐỊNH-CÔNG NÓI. — Hảo a ! Hồ phụ sinh hồ tử, trứng rồng lại nở rồng, con khá luyện tập gắng công, không then con nhà cửa tướng.

LẠI NÓI. — Phượng-Cơ ra cho cha đây, nay cha đã tuổi cao đầu bạc, cảm thương con phận gái má hồng, hiềm rằng chưa đẹp phận thừa long, lại lắm những mong duyên phụ phượng, nay Thiên-tử niên cao kỷ trượng, chốn dịch đình chừn có lương-nhi, ắt giờ kia đã định có kỳ, chọn đất để nầy sinh chồi quế, hoặc là nhờ Phàn-thị, mà sinh nối đế-vương, thì may lắm hử con ? Cha rắp toan thảo bức sớ chương, đem ái-nữ dâng vào cấm uyển.

PHƯỢNG-CƠ NÓI. — Dạ thưa cha, như con nay dốc đèn ơn nhũ-bộ, lắm báo nghĩa sinh-thành, vả dúi may dương độ tuổi xanh, duyên cầm sắt ở nơi chỉ thắm, con còn ngây dại lắm, sa vào chốn cấm-đình, hoặc điều

chỉ cơ sự sở sinh, cậy ai để giúp khi nguy-cấp.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI.— Như con, cứ sửa mình tu đức, đừng cậy sắc khoe tài, ai cậy khôn cậy thế mặc ai, ta lấy thuận lấy hòa ta ở, nay cha, mà đưa con vào đó, đã sợ cậy có người, người ấy là ông Lê-tử-Trình, bạn hiền cùng cha đó, ông ấy vốn lòng lành, nên cha đã đành dạ, thôi thì con trở lại môn-đình, cha vào châu Ngọc-khuyết.

VĂN

Rao bước trông trừng cảm-viện, mong duyên con sớm vẹn chữ tòng, lượng trên soi sét cho cùng, phải nguyên đôi lứa bỏ công sinh-thành.

TỀ-VƯƠNG RA XƯỚNG.— Đại thiên kế trị, trăm hiệu Tề-vương, khắp cõi nước vật thịnh dân khang, ngoài phiên thấy đều châu phục. (Tề-vương nằm chiêm bao thấy có người đem dâng cảnh hoa).

NGÂM

Trường dạ cô miên trầm bán khuynh, sa yấn cổ lậu tiệm lê-minh, giác lai mục đồ trình chân mộng, chân mộng nan lường phúc họa sinh.

TỀ-VƯƠNG NÓI.— Nội-thị ! Đòi Tư-thiên ứng hậu bên màn, phân đoán mộng tau bày dưới chường.

TƯ-THIÊN RA, TỀ-VƯƠNG HỎI.— Đêm qua thấy một người Hán-tử, trước màn rồng dâng một cành hoa, nhẽ cắt hung chưa tỏ, người phân đoán cho tường.

TƯ-THIÊN NÓI.— Dạ ! muôn tau Bệ-hạ, như điềm ấy, là điềm ứng Đế-vương, có người dân ỹ nữ, dự vào hàng thiếp ngự, nhờ được tưới ân-ba, hẳn cơ nghiệp Tề-gia, sinh con rồng cháu phượng.

— Muôn tau, như ngu-thần giải mộng, phép học đôi Chu-Công, bằng ngày sau sự bất tương phù, thần hạ xin tội cam vọng đoán.

TỀ-VƯƠNG NÓI.— May như nhờ người nói, mừng thay ứng điềm lành, ngày sau mà Hoàng-tử đáng sinh, trăm thưởng gĩa tài cao học rộng.

PHÂN-ĐỊNH-CÔNG VÀO CHẦU NÓI. -- Thần Định-Công bái yết Cửu-trùng, nguyện kính chúc Long-an vạn tuế.

TỀ-VƯƠNG NÓI. -- Đạo quân thần tưng kính, chào Lão-tướng Phán-công, trăm hỏi có việc chi vào yết chào trung ? công sự hay chăng là tự sự ?

ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Tôi tưởng niệm thần tử, đâu quên chữ cần vương, con hạ thần xin tiến hậu-cung, mười tám tuổi Phượng-Cơ tên đặt. Dã như được chẳng nữa, thì lộc nước phẩn vua, trước đã yên phẩn tuổi già, sau lại ấm thân con trẻ.

— Như con hạ-thần, Tạ-hậu đâu dám vi, Thái-tỷ cũng khôn bì, lượm trên phẩn tiếng vàng, dưới dặng vàng nhời ngọc.

TỀ-VƯƠNG NÓI. — Dù an Tề-thất, công tại Phàn-gia, cây kia dù sinh tránh nầy hoa, công ấy ở người vun kẻ sỏi.

LẠI NÓI. — Nay nhân thông thả, trăm hỏi lão-quan, có sinh giai nối nghiệp ngày sau, hay chỉ gái đem dâng cho trăm.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Sinh cây vi đất phúc, nầy tránh tại nền nhân, ứng mộng sà trước dôi chồi quỳnh, trình diễm yên sau sinh cảnh quế. — Thì như Phàn-Riêm, con kẻ hạ-thần, tuổi vừa một kỷ, sức địch muôn người, tướng tài ấy dù nên, dúp Tề-chào lương đồng.

TỀ-VƯƠNG NÓI. — Mẹ phượng sinh con phượng, cha rồng đẻ con rồng. — Hèn chi nhời ngàn-ngũ rằng : tướng môn xuất tướng, thì như Phàn-Riêm, chờ sau khôn nhớn, trăm sẽ phong chức phong quyền, kéo bảy giờ gã hãy thiếu-

niên, chịu chức sắc Chiêu-đình chưa đặt, còn Phụng-Cơ nàng ấy, dụng như nhời Lão-quan. — Hỡi Tử-Trình ! phó Tử-Trình phụng mệnh Ngọc-lâu, rước Phàn-thị về châu Kim-khuyết.

TỬ-TRÌNH RA NÓI. — Chức lĩnh Thái-dám, mô hiệu Tử-Trình, trước Long-các vâng chỉ triều-đình, tới Phàn- trang tiếp nghênh Phàn-thị.

CA

Cái con chim đậu bến Sông Hà, giai tài gái sắc thật là đẹp đôi, đêm ngày mơ tưởng bồi hồi, đón về Kim-khuyết mong bồi ơn trên.

QUÂN HẦU BẢO CÓ THIÊN Sứ ĐẾN, PHÀN-ĐÌNH-CÔNG RA NGHÊNH TIẾP NÓI. — Trước kính chúc mừng anh, sau cậy nhờ một việc — Dám thưa anh, như nay tôi đem con tôi dâng vào cung, tôi chắc đã có anh, nhờ gặp cơn bất trắc, cậy có bác chở che.

TỬ-TRÌNH NÓI. — Anh đã giao nhời vàng đá, tôi đâu chẳng dạ sắt danh. — Dám thưa anh, tôi cùng anh. — Bạn cùng nhau từ thuở tuổi xanh, nay giúp chúa kể đà đầu bạc, anh đã ký thác, tôi dễ giám từ.

PHỤNG-CƠ RA, PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. --- Cha đã tâu Kim-khuyết, hứa nhời tống ái-nhi, thì con khá chỉnh đốn siêm y, đặt vào châu Thánh-giá.

PHƯƠNG-CƠ NÓI. -- Từ thuở nhỏ nhờ ơn các dục, chỉ rắp mong đến nghĩa hải-hà, nay quan-sơn muôn rậm cách xa, được mấy lúc thừa hoan bóng hạc.

CA

Được mấy lúc thừa hoan bóng hạc, tâm sự này rã rạc đòi khi, vinh hoa Kim-khuyết vu quy, quạt nòng đắp lạnh ấy thì cây ai.

LẠI NÓI. -- Phàn-Riêm ! em ra cho chị dặn, chị nhờ duyên phận, được chốn êm đềm, đạo thần hôn định tỉnh cây em, nơi cung cấm ngày đêm mặc chị.

CA

Nơi cung cấm đêm ngày mặc chị, bước chân ra nhờ nghĩ muôn phần, hai vai gánh việc quân thân, em hầu tất hạ, chị gần Long-lâu.

PHÀN-RIÊM NÓI. -- Chị cứ vào chầu chực Thánh-hoàng, việc thần hôn em xin đại dưỡng.

CA

Việc thần hôn em xin đại dưỡng, chị vào nơi cung-trường yên lờng, tuy rằng cách trở tây đông, chị em đôi ngả hiếu trung một niềm.

TỬ-TRÌNH NÓI. — Tôi vàng ngọc chỉ, đi đón Phàn-nương, kiệu hoa đã về đến tiền-đường, tâu Thánh-chúa xin vào bệ kiến (Tề-vương nghe tâu truyền Nội-Thị dân vào).

PHƯỢNG-CƠ NÓI.— Muôn tâu, ơn trên Minh-chúa, nhuần thấm phần hương, hồ phạn hèn dự chốn lầu trang, nương cây ngọc nhờ ơn Thánh-đức.

TỀ-VƯƠNG NÓI.— Hảo a! sinh thay mặt phượng, đẹp, thiệt mày ngài, nhan-sắc này ngọc kém vàng thua, phong-tư nọ hoa hờn liễu thẹn, suy đoán điềm mộng hiện, nên thưởng gả Tư-thiên, Phàn-Phượng-Cơ duyên đã bén duyên, phong Thứ-hậu mặt đã đáng mặt.

PHƯỢNG-CƠ CA

Ta ơn lay trước sân rồng, phạn bồ bồng được dự trong miếu đường, má hồng bồ lúc điểm trang, soi gương lẫn bóng nhà vàng thêm tươi.

TỀ-VƯƠNG NÓI.— Chuyển cho Thái-dám, dẫn chức Thứ-phi, vào chốn cung vi, yết bà Chánh-hậu.

TẠ-HẬU NÓI.— Đội ơn Tề-chúa, quyền chánh Tiêu-phòng, tiếp nay Ta Vương-cung, vị trên

hàng sáu viện, nhân đây nghe tiếng, con lão Phàn-công, mới được vào châu chức hậu-cung, sao nó đã quyền phong Thứ-hậu. — Như em thiếp Tam-Cung-Kiều-Nguyệt, vào làm tôi kẻ đã chày ngày, đáng chức ấy về tay mới phải, sao nỡ làm bĩ mặt cho đành.

PHƯỢNG-CƠ VÀO CHẦU CHÁNH-HẬU. — Trương-tiền ra mắt vái lạy mẫu-nghi, trông ơn trên lượng cả phù trì, đoái dong chút phận hèn bồ liễu.

TẠ-CHÁNH-HẬU NÓI. — Mừng cho em tốt phúc, ai còn dám sánh bì, chị hơn em là hơn chức mẫu-nghi, bề nhan sắc còn thua bà Thứ-hậu. — Chẳng mấy khi bà Thứ qua tới đây, đáng nhẽ thì làm yến-diên thiết đãi thì mới phải, nhưng mà sợ lượng trên đòi gọi, hóa chị không giám làm, (Phượng-cơ xin lui về).

CHÁNH-HẬU NÓI. — Ồi cha ời là cha ời ! thấy mặt tay chân bại hoại, nghe nhời sầu sức máu ghen. — Thấy con Phượng-Cơ, ghét quá là ghét đi mà thôi. — Thủy hỏa năng tương khắc, chánh thứ ắt chẳng hòa, khá đòi Nguyệt-Kiều em ta, mau tới Tiêu-phòng có việc.

NGUYỆT-TAM-CUNG RA NÓI. — Chị cho tin gọi kíp, em tưởng có việc cần, việc chi dù lành dữ khá phân, sao khi sắc ra bề oán hận thế chị?

CHÁNH-HẬU NÓI. — Chẳng điều chi oán hận, bỗng có việc nực cười, tưởng ra ta lại hóa ra người, cho đến nỗi nên ta quá then. — Em không biết có việc lạ quá, trộm nghe Thánh-thượng, nằm thấy chiêm-bao, ngài thấy hoa thấy miếc chi thì không biết, bỗng dưng thu nạp con Phượng, con Cơ vào, rồi Thính, rồi Thứ, ngài không nghĩ lại chớ. — Dù chẳng yêu bạn cũ, thì cũng đoái chút công, em bấy chầy còn chức Tam-cung, nó mấy Lũ đã quyền Thứ-hậu. — Bởi hứa cho nên chị hồ mà em quá sầu, em nghĩ mưu chi kế chi mà trừ khử nó đi, chớ để vậy thiệt em thiệt chị.

NGUYỆT-TAM-CUNG NÓI. — Dạ dám can Hiền-tỷ, xin nạp dân Muội-nương. — Dám thưa chị, ở đời giống cây phúc cây đức mà thôi, chớ nên lo mưu lo kế mà hại người. — Lưu tâm thì họa diệt thâm, lượng đại ấy phúc tất đại. — Như chị em ta nghĩ lại mà coi, có phải, hưởng Tề-chào vinh hiển một đời, dòng Tả-thị đã phong lưu ba họ. — Nhẽ cho phải thì... trên đầu mang đao chúa, đâu dám nghịch lòng

tôi, chị em ta đều hưởng lộc giới, ba sinh gấm cũng đà tốt phúc, thừa chị, gương trước soi vằng vặc, sách sử nói đời đời, hễ ngậm máu phun người, ác nhân chung lỗ miệng.— Như chị em ta, đức hạnh nàng Khương chưa vẹn, nhân hiền ả Mạnh há tầy, ví âm mưu hãm hại phen này, tội có thừa để nhờ ba họ, xin hồi tâm lượng lại, cho Tiểu-muội phân qua, muốn cho trọn vẹn Tạ-gia, thì phải kính nhường Phàn-thị.

CHÁNH-HẬU NÓI.— Tưởng chẳng bằng lòng chị, nên thiết đến mặt em, chờ bây giờ ngồi vậy mà xem, khi khác biết làm sao cho đặng, chờ nay công qui Phàn-thị, rồi họa đến Tạ-gia chứ chẳng không.— Thôi hã trở về cung yên nghỉ, để rồi ta liệu nghĩ việc này.

TỀ-VƯƠNG NÓI. — Bá quan ! Sơn-Hậu nghe ngày nọ, ngự-tiền có biểu-văn, nay khuyết quan trấn thủ phủ dân, chốn ấy thiết ngưỡng chiêm giáo hóa, đầy trăm ban sắc hạ, Quốc-lão Phàn-Định-Công, ra trấn thủ ải Đồng, mặc phủ dân ngự địch.

PHÀN-ĐỊNH-CÔNG NÓI. — Muôn tâu : Cầu chỉ quân còn tướng, chữ trách dân nào quên, dúp chúa mong nghiệp chúa cho nên, trấn dân phải lấy dân làm trước, đạo nhân thần vì

nước, chức phân phải đương tiên, cức cung xin bái tạ ngự tiền, phụng mạng đặng trấn yên Sơn-Hậu.

LẠI NÓI. --- Phàn-Riêm! ra cha dặn đây con nay có lệnh Chiêu-đình, sai cha chấn Sơn-hậu, có phải con nhà cửa tướng, thì con theo cha đi nào.

PHÀN-RIÊM NÓI. --- Thứ-hậu vào cung-môn, lệnh-tôn ra ngoại-ly, lòng nhờ chị muốn cho gặp chị, chân theo cha chọn hiếu với cha, tuy con trẻ còn dại còn thơ, xin hầu hạ khi khuya khi sớm.

LÊ-TỬ'-TRÌNH RA NÓI. — Dạ thưa anh, nay Thứ-hậu nghe tin ngoại nhậm, người cảm thương khôn cầm dòng châu, người cậy tôi mau mau tới hầu, tiễn-quý hữu vô câu thượng lộ.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Thưa anh, như tôi sự nhà đâu giám kể, vì nước phải liệu mình miễn sao cho đặng tiếng trung thành, đất Sơn-hậu lưu danh muôn thừa.

TỬ'-TRÌNH NÓI. — Cúi đầu bái biệt, quý-hữu hiền-huynh, anh ra trấn Sơn-thành, tôi vào châu cấm-viện.

CA

Anh ra chốn Sơn-thành ngoại chấn, dám

khuyến anh chức phân chu toàn, chung
chinh dữ đạo cho bền, quan san trở ngại
muôn nghìn rậm sa.

PHÀN-CÔNG CA. — Đất Sơn-hậu thực là trọng
địa, phủ trị từ vàng mệnh vua đây, chén đưa
nhớ bữa hôm nay, râu mòn bía đá giám
khuây nghĩa vàng.

TỬ-TRÌNH CA. — Tuy trong ngoài sấm thương
đôi ngả, chữ trung thành một dạ cùng nhau,
sa sôi có ngại chi đâu, anh em xum họp về
sầu còn dài.

PHÀN-CÔNG CHẦY, NÓI. — Chư quán ! lệnh
chuyển quân sĩ, sa giá thượng trình, y nhất
lệnh khải hành. tới sừng vương Sơn-hậu.

NAM

Y nhất lệnh sừng vương Sơn-hậu, dốc mọi
lòng ngay thảo làm gương, trí lăm bình định
phong cương, cõi sa nức tiếng biên-đường
thơm danh.

LẠI NÓI. — Xem địa thế sơn biên chẳng
khác miền giang chữ, trường thành như hồ
cử, cao lũy tựa long bản, cõi bờ này liệu khá
định yên, chuyển chư tướng y như phương
lược.

THỨ-HẬU RA NÓI. — Dạ muôn tâu : Dám tâu qua Bệ-hạ, xin tỏ nỗi hung trung, kể từ châu chực màn rồng dầy đã nhâm thần kiến hiệu.

TỀ-VƯƠNG NÓI. — Có câu lão bạng sinh dặng minh châu, mong giang sơn nối dõi về sau, mừng Tề-nghiệp lâu dài từ đây

TẠ-CHÁNH-HẬU NÓI. — Mừng cho em tốt phúc, chị thiệt khéo vô duyên gửi may là phân thuyền-quyên, tức tối thêm phiền cả dạ, chị cáo chiều xin đã em ở lại mà châu nguồn cơn tưởng nghĩ đến mà đau chứng bệnh bỗng ở đâu rước đến. — Bệ-hạ ơi ! thiếp trở về đây.

TỀ-VƯƠNG NÓI. — Lệnh chuyển thị-nữ phù Hậu hồi cung thang thuốc khá liệu dùng, cứu chữa mau cấp chứng.

NGUYỆT-TAM-CUNG THĂM CHỊ. — Thưa chị : bệnh căn chi chưa rõ, khá phân lại em hay, màn rặng mà buồn bã chân tay, chần chọc chẳng ngơi yên nệm chiếu.

CHÁNH-HẬU NÓI. — Bệnh căn chi mà hỏi, nó bắt rất trong lòng. Phận-thị đã sắp có non sông, Tạ-gia chẳng còn hòng núi bể. — Nay con Phượng-Cờ nó đã to bụng nó ra rồi, em nghĩ kế chi mà giết bỏ nó đi. — Vậy

khả chờ lâm sản chi kỳ, nên trừ kịp để chi kiến tử.

TAM CUNG NÓI. — Hễ là vì Thiên-tử, có nhân mệnh Thánh-sinh, giờ đã ứng xuống diêm lành ta sao nữ sinh thù dữ, phận mình đã tnyệt tự phúc người kế ngôi rồng, khá lấy nhân lấy đức vun đồng chứ sao nữ toan hòng hãm hại.

CHÁNH-HẬU NÓI.— Chẳng nói thì thôi, có nói thì can thì rán, trông mây tao biết mây rồi.— Mây chẳng nghĩ giang sơn phái Ta, chỉ mong phong vương bá họ Phàn, nghĩ nguồn cơn mà thiết sốt gan ấy mới rõ coi người hơn ruột.

TAM-CUNG NÓI.— Muốn cho nhời ngọt, phải chịu tiếng cay, phú tái có cao dầy, sét soi ai chái phải, chi biểu rằng : Em chẳng tưởng tồn tưởng phái, thì xem ai vị tổ vị tiên, ấy khổ dân hai phen, chẳng nghe em thì chớ.

CHÁNH-HẬU NÓI.— Bớ Nguyệt-Kiều, mây đi mà làm tội họ Phàn, Thị-nữ lấy bút dấy đây ta thảo bức tâm-thư phó cho Thị-nữ, lĩnh bức tâm-thư, tới trình với Thái-sư, mặc ý người định kế.

TẠ-THIÊN-LĂNG RA XƯỞNG

Quyền Thái-sur chức trọng, Mỗ hiệu Tạ-Thiên-Lăng.—Nói cho phải, Ta-gia hưởng lộc Tề-chào, tam đại Công Hầu, thất đại Khanh Tướng, kẻ cũng đã vị cực nhân thần, mà nay, trong hai chị thì Chánh-hậu, Tam-cung, ngoài bốn em cùng Quận-công bảo giá.

LẠI NÓI.—Cổ-nhân có nói rằng: Thứ-nhân dục vi sĩ, sĩ dục vi Đại-phu, Đại-phu dục vi Chư-hầu, Chư-hầu cũng khá, nhưng mà.. Bất khuất nhất nhân chi hạ, thân lâm vạn thặng chi tôn, lâm tranh thiên-hạ, tiếm đoạt giang sơn, sự thành tắc thị Mãng thị Tào, bất thành riệc vi Hoàng vi Đồng.—Ấy đó nhưng mà.. Thấy nội chào nhiều kẻ anh hùng, xem Tề thất thế chưa khuynh đảo, ta chưa quyết đó mà thôi.

Thị-nữ NÓI.—Có tâm thư Hoàng-hậu, lai trình dữ Thái-sur.

TẠ-THIÊN-LĂNG XEM THƯ RỒI NÓI.—Chúc Quý-tỷ bá phước, hảo a ! giời khiến reo phú quý, về tay mỗ một mai Thị-nữ mau trưởng nội kíp lui, trình với Hậu y như thử kế.

LẠI NÓI.—Lệnh truyền quân sĩ, rón mái Tây-hiên, mau thỉnh bốn em, vui vầy một tiệc.

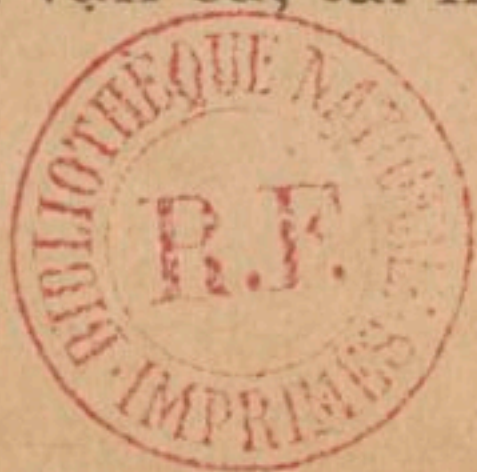
Tạ-ôn-ĐÌNH NÓI—Giầy hợp em đủ mặt, đồng hòa lạc vui lòng, đáo tịch khán anh hùng, đương diên tri tráng sĩ.

Tạ-THIÊN-LĂNG NÓI—Các em ! anh toan những cử sự, đem nhờ hỏi các em, như nay Thứ-phỉ thì có thai, mà Tề-vương bệnh trầm chưa đã.—Anh rắp toan tranh bá đồ vương, các em luận mưu nào khá nói.

Tạ-ôn-ĐÌNH NÓI—Thưa Đại-ca, như anh em tôi, trị muôn xe chưa sừng, địch trăm sức có thừa, trong chào-thần anh dũng vãng thừa, ngoài biên thú hiệu trung ít mặt, ngòi giới anh rắp đoạt, thế nước có em phù, kẻ anh hùng là những mặt mô, ai hào kiệt cho bằng họ Tạ.

THIÊN-LĂNG NÓI—Như anh mưu đoạt giang sơn Tề, hã còn hiềm hai gã nghe tài Khương-linh-Tá, trung tâm dũng tuyệt luân, mắng tiếng Đồng-kim-Lân võ vạn phu nan địch, e chẳng phản nghịch, chẳng phục đau ta, muốn được cho bản mặt điều hòa, hai gã phải chừ cho đặng trước.

Tạ-ôn-ĐÌNH NÓI.—Rắp đoạt Tề-chào thổ vũ, lăm tranh Thiện-đế giang sơn, sợ chi Đồng-Kim-Lân cùng người Khương-linh-Tá, sức em khá trống an vạn cả, tài nó thì chưa đặng một



giây, dù nhẽ nào một mỗ ra tay, chi cho đến Đại-ca phải sợ.

THIÊN-LĂNG NÓI.— Tật phong chi kính thảo, loạn thế thức trung thần.— Như ta giờ, phải dụng mưu tiên trị kỳ nhân, sao cho phục lòng người mới đặng. — Chư tướng! truyền quân y lệnh, lập tiểu giang sơn, cũng các cũng lâu, có đài có sảnh, rõ ra Chiêu-đình nghiêm trịnh, nhường như Thiên-tử khác chi, xuất điện hữu long trì, nhập vị nghi phượng các vậy mới xưng rằng tiệm, thế mới gọi rằng gian, mời văn võ bách quan, tới Tân-thành phó yến.

TRIỆU-KHẮC-THƯỜNG RA NÓI. — Quyền Đại-phu chức trọng, lão nay Triệu-khắc-Thường, lòng trung thành sáng vặc tựa gương, tính nghĩa khí thực trong như nước, thường ưu quân ưu quốc, làm khừ bạo trừ gian, nghe Thánh-hoàng long thể bất an Thiên-Lăng nó mưu toan tiệm đoạt.

LẠI NÓI.— Thiên-Lăng nay đã lập tiểu giang-sơn, mời ta đến dự yến, ta mà từ không đến, nó ắt sinh nghi tình, âu là ta kíp tới Tà-thành, hải gượng cùng bách quan phó yến.

KHƯƠNG-LINH-TÁ RA NÓI. — Giốc phù an Hoàng-thất, lăm tá vận Tề-gia, chức bảo giá

long-sa, mỗ danh Khương-Linh-Tá, giầy nghe họ Tá, lập tiểu giang-san, trên Thiên-tử tiểu giang bất an, dưới Tá thỉnh bách quan phó yến. — Ta chẳng đi thì chẳng đặng, a phải ! đi xem ý bách quan, ông mô trung quân, ông mô ái quốc mấy nao.

ĐỒNG-KIM-LÂN RA NÓI.— Chức phong Hầu Ngự-mã, tôi thị Đồng-Kim-Lân. dưới từng trị yên dân, trên lại hay phù chúa. — Như tôi, hiềm một tay chưa đủ, nên ít sức trông giới, tiểu giang-sơn Tá-tặc lập rồi, sao nó cũng cướp ngôi tự lập, thành nghiêng không kẻ đắp, lũy lở ít người bồi, than rằng đạo chúa nghĩa tôi then với thần-tôn thánh-tổ.

LẠI NÓI—Nay Tá-tặc thỉnh ta phó yến, ta từ không đến ắt không xong.— Nhưng hứa mà, Thánh-nhân có dạy rằng : người quân tử chân không đến sân phi lễ, điều phi lễ miệng chẳng nói tai không nghe.— Như ta đã vị Tề, sao tới giang-sơn Tá, lệnh truyền bộ hạ, bá cáo quần liêu, rằng ông tôi buổi nọ bãi chiều, bỗng nhiễm bệnh hôn trầm bất khởi.

TÁ-THIÊN-LĂNG NÓI.— Vô chức văn quan đã đủ mặt, nhân làm sao thiếu Ngự-mã-Hầu ?

QUÂN BẦM. —Dạ dám thưa Thái-sư, Ngự-Mã cáo bệnh.

THIÊN-LĂNG NÓI—Mời bách-quan chào-sĩ, trên dưới khá phân ngôi, đều cất chén mua vui tũu lệnh nghiêm quân lệnh.

TRIỆU-KHẮC-THƯỜNG NÓI.—Chuông kia không đánh ai biết tiếng kêu đủ võ bá văn liêu, già xin phân một sự lễ đạo làm thần tử, phải tận hiếu tận trung trong chín bề chẳng yên mình rỗng ngoài chăm quan sá vui yến ẩm.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI—Triệu-khắc-Thường muốn chết, nhờ nói giám khinh ta rữ cho trọn mệnh già kéo khôn toàn đầu lão.

TRIỆU-KHẮC-THƯỜNG NÓI.—Tạ-tặc! bớ hay ta hỏi : ăn lộc nước khi nguy chẳng báo chịu ơn vua lúc yếu không đền chẳng khác giống thú cầm, không bằng loài ong kiến. — Tao biết mày bày ra cơ sự này là mày rắp đoạt Tề-gia thiên hạ, nên dụng mưu lập tiểu giang sơn, Thánh-hoàng đương chính vị ngôi giờ, sao tiếm lễ quốc gia nhường ấy ? — Bá-quan, bá quan đứng vậy a ! thấy bá quan nhường nấy, đều từng nhĩ giao đầu. — Thôi các quan, Vi vậy đừng đội mũ thắt đai về cải phục vận quần mang yếm, nếu còn tay hốt đai kiếm, sao trừ đảng loài gian, cớ bào y nguyện gắng sức tàn, thề quyết phá giang san họ Tạ.

TẠ-THIÊN-LĂNG — Chuyển lời đình chi nộ sung bích lịch chi uy, Ôn-đình đâu em khá ra tay chém gã Triệu đề răn muôn chúng. (Tạ-ôn-đình tuốt gươm chém Triệu-khắc-Thường).

TẠ-ÔN-ĐÌNH NÓI. — Triệu-khắc-Thường đầu gã đã nộp trước án tiền, hỏi văn ban võ tướng hai bên ai thuận, nghịch nhường nào nói thử.

BÁCH QUAN CÙNG NÓI. — Ôn Thái-Sư từ yến chào sĩ đặng no say. ác đã sẽ về tây, quần thần xin lui gót.

NAM

Quần thần lui gót xin từ tạ, ơn Thái-sư ghi dạ khắc xương, ân uy đã khắp bốn phương kèm chi Y-doãn há nhường Chu-công.

KHƯƠNG-LINH-TÁ NÓI. — Cảm thương người nghĩa khí, giận với đảng gian hùng, cơ nghiệp Tề chẳng khác trứng rồng, uy quyền Tạ hình như đá chất. — Đang khi trong tiệc thẳng Ôn-Đình nó riết Triệu-khắc-Thường Tôi toan ra thủ đoạn, mà cứu Triệu-khắc-Thường nhưng một thẳng thì thực giám đương rằm bảy gã sức nào mà trống thấy bách quan ai cũng, đều úy tử thảm sinh

dễ mạnh chỉ một sợi chỉ mảnh, mà cố sức cheo chuông cho nổi, bây giờ ta ý hội, tới qua Đồng-kim-Lân, gã ấy nên một đứng trung thần, mau ta tới thăm người nghĩa sĩ.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI. — Xin huynh miễn chấp, lễ thất miễn nghênh, nghe anh qua phó yến Tạ-thành, tiệc thết đãi hậu hay là bạc.

KHƯƠNG-LINH-TÁ NÓI.— Yến ẩm chi mà hạn với bạc, Tạ Thái-Si chẳng khác Đồng Thái-Si, cậy uy quyền tiếm dụng quốc nghi, dùng mưu kế hiếp lòng chào sĩ.

ĐỒNG-KIM-LÂN HỎI.— Hắn làm lộng thế, mà nội chào thần không ai nói hay sao ?

KHƯƠNG-LINH-TÁ NÓI — Vì nhời trung ông Triệu-khắc-thường, On-đình chém đầu roi dĩa tiệc.

ĐỒNG-KIM-LÂN HỎI.— Chứ nội chào không ai cứu lấy ông ấy, để nó giết ông ấy làm vậy?

KHƯƠNG-LINH-TÁ NÓI.— Ai ai đều khủng khiếp, người người thấy rụng rời, tôi nhưong như nửa cốc nước voi, sao cứu đặng muôn xe lửa cháy, ấy đó... Sự thủy chung như vậy, Tiểu đệ xin cáo lui.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI.— tưởng Tạ tặc gan nhưong lửa đốt, nghĩ Thiên-Lăng ruột tựa dầu sôi,

ai từng ở trong đời, mà không kinh phép nước, trượng-phu nào ủy tử, sợ chết chẳng tôi ngay, sao họ Khương đứng vậy chấp tay, để Triệu-lão thác oan nhường ý, phen này ta quyết chí, kéo quân phá Tà-thành, tỏ lòng này giời đất chứng minh, rã gia nô quý thần soi sét, — Truyền tam quân thúc kết, hỏa tốc tựu trưởng tiền, y nhất lệnh đương tiên, đáo Tà-thành khiêu chiến.

KHƯƠNG-QUÂN BÁO KHƯƠNG-LINH-TÁ. — Chúng tôi quân sĩ, thấy Đồng-kim-Lân, đem binh mã tam quân, phá giang sơn họ Tà.

KHƯƠNG-LINH-TÁ HỎI. — thành trung hỏa khởi; thành trung hỏa khởi, thậm cấp chí nguy, thậm cấp chí nguy, truyền tam quân khắc nhật xuất si, mau kíp tới Tà-thành trợ triển.

TÀ-THIÊN-LĂNG NÓI. — Đồng-kim-Lân loạn pháp, tới thành Tà việc chi, do hà chỉnh túc binh uy, lập mã hoành mâu khảng khái.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI. — Bớ bay, ... Bia Mãng còn để lại, gương Tào hải soi qua, sao nhà ngươi tiếm lễ quốc gia, biệt lập tiểu giang sơn nhường ấy. — Bớ THIÊN-LĂNG, như ngươi là.. vi thần đà bất chính, sự chủ cánh vô ân, thiết yến diên thiện sát Chảo-thần, hữu tâm đoạt

Tề-gia sã-tắc. — Nói thiệt này... Mô rắp trừ quốc tặc, quyết phá Tà giang-sơn, ai mặc ai gia mô chẳng sòn, ta dù thác danh kia không mất.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI. — Đại đởm chân đạ đởm Kim-lân hỏi Kim-lân, Ôn-đĩnh em khá gắng sức thần, ra chận thượng sinh cầm ho Đồng. (Tạ -ôn-đĩnh ra trận).

TẠ-ÔN-ĐÌNH NÓI. — Người chẳng qua một tướng tá dũng sĩ thiếu niên, có tài gì đối địch cùng min, ba trăm hợp mô hòa người triển.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI. — Khắc-Thường thì sợ gã mặt này chẳng kinh người, nguyên bất cổ hình hài, thệ thế vô lưỡng lập.

TẠ-LÔI-NHUỘC, LÔI-VÂN, LÔI-PHƯỢNG CÙNG NÓI — Hảo hán chân hảo hán, anh hào thị. anh hào ba em xin được mã đề đạo quyết bắt sống Kim-Lân trận-thượng.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI. — Các em dừng ngựa lại, đặng ta hỏi Tướng-quân Kim-Lân. — Tướng, quân ời... Nghe người là dũng tướng, sao chẳng biết vận thời; chữ rằng: « Lương-cầm trách mộc nhi thê, hiền thần trách quân nhi sự ».— Như người.. Dốc lòng đầu Tạ, cướp lấy nghiệp Tề, thì Công Hầu cực phẩm kém chi,

mã phú qui chung thân vinh hiển.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI. — khoái ý, khoái ý; riệu tai, riệu tai; quả ngô chi đại khoái, cấp hạ mã đầu hàng.

TẠ-THIÊN LĂNG NÓI. — Truyền bày cầm kỷ, mau trước quỳnh-bôi, mời Đồng-tướng Kim-Lân, đặng cùng vui tiệc ngọc.

ĐỒNG-KIM-LÂN NÓI. — Nay Thái-sư mới biết ý tôi, tôi biết ý Thái-sư đã lâu — Liệu Tề-chào cơ nghiệp, sau về Tạ giang-san, nên cáo bệnh dưỡng an, mỗi chẳng qua phó yến, thấy lượng cả hiền ngu trạc tuyền, nên dụng mưu mỗi mới ra quân — Ấy là kế vi-thần, xuất chúng lại hàng phụng, ơn Thái-sư khuất dụng, thử cho biết anh tài, dễ dám đầu bề cộc trống giới, mà bói-cá lấp hồ cho nổi (Khương-linh-tá kéo binh đến)

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI. — Đoái thấy tinh kỳ tế nhật, xem qua người ngựa sâm nghiêm, Linh-tá việc chi khá nói xem, sao lợi-kiếm cầm trong tay gã.

KHƯƠNG-LINH-TÁ NÓI. — Rắp đem binh mã bắt lấy Kim-lân, tiểu-thần sao dám nghịch đại-thần, ngấm tội ấy kẻ đã đáng tội, về Tạ thị vẹn tròn một mối, thay Tề-chào nổi chỉ

ngôi giới, bởi thế nên phải gắng sức tôi, hết lòng trung giúp phò tân-chúa.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI—Hảo a, Đồng về ta Khương lại về ta, hai người phục Tề-thần ắt phục. Quân bay! lấy vàng ta thưởng cho hai tướng-quân đây.

ĐỒNG, KHƯƠNG CÙNG NÓI. — Chúng tôi đã nên tâm nên phúc, một lòng xin làm cháo làm nha, trên thêm bái tạ Thái-sư, dưới chường từ qua chư vị. (Tạ-thiên-Lăng vào, Đồng, Khương lại ra).

KHƯƠNG HỎI. — Răng mà anh làm sự trái quá, không báo tin đặng cho tôi hay?

ĐỒNG NÓI. — Rắp trừ an họ Tạ, kéo san lỗi nghiệp Tề, đem binh mã tôi muốn ra uy, đảng phản tặc nhiều tay cường thủ. — Chi ngại thân mỗ, bao quản mình ta, cảm thương thay cơ-nghiệp Tề-gia, nên quyền biến đầu qua họ Tạ. — Vậy còn anh thì sao?

KHƯƠNG NÓI. — tôi lăm thủ nghĩa, chỉ dốc quyền sinh, nghe tin anh tới phá Tạ-thành, nên tiểu đệ đem binh cứu viện. — Anh còn biết khi nguy mà biến, tôi cũng hay cơn túng dụng quyền, anh bỗng đầu lòng giả thành chân, tôi cũng phải dĩ hư vi thực.

ĐỒNG NÓI — Vì nước anh còn chẳng ngại, dúp vua tôi dễ sá bao, hết lòng lo cơ nghiệp Tề chào, hai ta phải hạ đao đồng thệ.

ĐỒNG, KHƯƠNG CÙNG THỀ — Đồng, Khương hai họ, Linh-tá Kim-Lân, nguyện tận tâm báo quốc, phân phó dữ quỷ thần, bảo Thiên vương cơ nghiệp, phù Tề thất giang sơn, ai thất ước bội tình đầu ám, nguyện chùng chi thiên địa quỷ thần. (Đồng, Khương vào)

NGUYỆT-TAM-CUNG RA NÓI — Đoái xem Tề thất, thế đã cheo leo, sớm canh gà gác phượng vắng teo, chưa bóng ác lâu rồng ít chực. — Thương hại thay ! như cơn quốc gia mà khuynh nguy... Ít kẻ mưu quân mưu quốc, nhiều người ỷ thế ỷ thần, lòng ta nghi hoặc phân vân, em thiếp Thiên-Lăng phản loạn, số giới khôn hạn, mệnh nước dễ thường, e khi họa khởi tiêu tường, sợ thuở tội doanh Giang Hán, thánh thể hôn trầm chẳng chuyển, khiến nên thân thiếp gây mòn, quân thần nghĩa ấy tầy non, thang thuốc phải chăm gìn giữ.

TỀ-VƯƠNG NÓI — Nào Phượng-cơ thứ-hậu, cùng Tử-trình thị-trung, trâm tường rằng niên viên lâu rồng, hay phút một sớm rời xe hạc, lấy ai phù xã-tắc, cậy ai gánh giang-sơn — Ôi thôi... giới đã đáng phúc cho con,

giao lại cho tôi. sao vậy cung bảo an Tề thất.

LÊ-TỬ-TRINH DÂNG ẮN CHO THIÊN-LĂNG — chức nguyên huân là mỗ, dâng ắn lại cho người. Thiên-tử đà xe hạc sớm rời, phụng di-chi Thái-sư tức vị.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI — Bất thắng hoan hỉ khoái lạc vô cương, khả y đối nghiêm trang, nhập chảo tức Hoàng-đế vị.

HÒI THỨ II

Long phi cửu ngũ, phượng vũ chiêu dương, triệu hung long nổi vạn Tề bang. xem thiên-tượng ứng về Tạ-thị, kim chiêu ngự-đệ. mỗ Tạ-ôn-Đình, tài hay vượt bể đoạn kênh, sức khá trèo non bắt hổ, Tề-nghiệp đà di tộ. anh mỗ nổi ngôi giới, âu là ta khá trình y quan, nhập chảo đăng luận bàn quốc sự.

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI — Châm từ thượng vị nổi nghiệp Tề-chào. ngoài binh dân động tĩnh nhường nào? ngự-đệ khá tâu qua nghe thử.

ÔN-ĐÌNH NÓI — Dạ thưa anh, giới còn họ Tạ, cho anh nổi nghiệp Tề, lòng người ai cũng thuận về, trên dưới đều vui yên ở, hiềm còn

một xứ. Sơn-hậu cỡi sa. Phàn-định-Công tuổi tác tuy già, gã ấy thiết miếu-đường quốc-lão. Xin lệnh ban sắc hạ sai sứ tới Sơn-thành, như thuận thì lấy đức nhiều sinh, bằng nghịch ắt ra uy trừ khử, hễ là vì Thiên-tử, giáo hóa cấp Chư-hầu nhời tàu trước kim-lâu, mặc lọng trên ngọc sắc.

THIÊN-LĂNG NÓI — Thiên kim dị đặc, nhất ngữ nan cầu, khá khen gã trí màu, đặng dực phù thành-chúa. — Nội-thị, bút giấy đây, vương sứ hứa kim-chỉ, phó truyền dữ Định-công, đòi gã lại chào trung, đặng gia phong quyền tước.

TỬ-TRÌNH RA NÓI — Tranh lòng cảm tưởng, cơ nghiệp Tề-chào, cùng Phàn-công kim thạch tâm giao, ta sao dám bội minh trái ước, thảo tâm thư một bức, sai người tới ải Đồng, gia tướng... đạo tới thấy con khá hết lòng, đường khó nhọc chờ từ nản dạ.

PHÀN-ĐỊNH-CÔNG RA. — Minh hay đỡ thành nghiêng gan rắp bồi lũy mỏng, Sơn-hậu thành đồng trấn, lão biểu tự Định-công. — Thương hại ! tranh lòng nhớ ái nữ đau dạ lo hoàng-gia đạo quân thần ngàn dặm cách sa, niềm phụ tử siết bao tưởng vọng.

QUÂN BÁO — Có Vương-sứ đáo vu thành ngoại, tôi hoang mang phi báo trưởng tiền.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Chư tướng ! Nay mừng có sứ chào, khá đồng lai nghênh tiếp. — Dạ dám thưa vương-sứ ! thiên lý quan san viên thiệp, quốc trung cơ sự nan chi, hà cớ đáo Biên-thùy ? khả giao lai chiếu chỉ.

SỨ-GIẢ NÓI. — Nay chiếu-định sắc hạ, chiếu truyền dữ lão-quan, mau bái yết thiên-nhan, đặng gia phong quyền tước.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Chư tướng ! nay có chiếu thiên-chào, khả bài khai hương án.

CHIẾU RẰNG :

« Nhất gia hưng nhân, nhất quốc hưng
« nhân, thừa thiên hưng vận, trăm hiệu Ta-
« vương vân vân... »

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Cui thử dầu sôi sùng sục, nghe qua lửa cháy bằng bằng, ngõ Tề-chào chiếu chỉ thì lão vâng, hay Ta tặc nó dụ ta nhường ý, kíp xé tan chiếu chỉ, đao phủ chắm sứ nhân, truyền thiết nghi vọng tế tiên quân, lấy máu sứ đề kỳ phục quốc. — Chư quân ! dầu sứ treo hạch ký tiến phát, phó ngô nhi lĩnh ấn tiên phong, tiên nhất lộ tiến nhất

công, tam quân đồng thượng mã. (Gió thổi cờ SÚY đỏ, tiền quân trở lại báo).

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG NÓI. — Nay lão cử binh phục quốc, rằng mà gió thổi triết kỳ, thôi thôi Tề chào thế đã suy vi, quả Tạ-tặc đương hưng thời vận. — Nhưng hứa mà hễ làm người trung liệt, bích lịch dũ đông cư, thần chi làm gió triết cờ, cho quân lão ngại lòng dừng bước. — Đáng lẽ lão đem binh báo quốc, người làm gió giúp công; như xưa kia Xích-bích thổi gió đông, Chu-du thiêu quân Ngụy. — Như nay thì bất dảm Đại-trượng-phu chi chí, cam tâm thụ tử dĩ thành danh chép sử xanh, thác cũng tiết lên biển đỏ; Chư tướng truyền tam quân tiến bộ tràng khu nhập Tề-bang.

QUÂN-BÁO. — Dạ có tâm thư Thái-dám, lại trình dũ Đại-vương.

PHÀN-ĐÌNH-CÔNG XEM THƠ NỔI DÂN. — Đọc qua đao cát tâm-trung, coi đoạn hỏa thiêu diện-thượng, cha lăm dũ đạn phen nhà nước, con hay đầu mắc đảng nghịch giới, hổ với đao làm tôi, vô ân cùng Thánh-chúa. — Thiên-lăng mây hồi mây, đã cướp Tề-chào thổ vũ, tranh chiếm Thiện-đế sơn hà, lại

không nể có già, bắt giam cầm con lão. — Bờ Thiên-lăng, lão nói, thiết thề bắt người uống máu, phân thây gã ăn gan, một là đền Thánh-tổ chi ân. hai nữa tuyết ngò tâm chi hận, (Phản-định-Công bồng ngựa thồ huyết).

PHÀN-RIỆM NÓI. — Truyền bãi binh bất động, đòi y viện cho cần, cấp cứu phụ thân, chợ kỳ thồ huyết. — Gia thừa cha, xin phụ thân giải giáp, truyền chư-tướng chú quân, khả dưỡng kỳ, khi lúc tinh thần rồi ta sẽ hưng binh vấn tội.

PHẢN-ĐỊNH-CÔNG NÓI. — Cha những lắm gính vác Tề-chào, con khá hết sức trừ Tạ tặc. — Trong thư nói, chị mày dám lãnh thất, cha kịp tiến quân ước tức thì gặp mặt Thiên-lăng, lão bắt sống mổ gan phân tặc. — Ở Riệm, cha hỏi ... Thế nào rằng nghĩa đơm, iàm sao gọi trung can, sá chi cha một nắm xương tàn, con lại muốn dưỡng thành tặc thế. Lão bảo thiết, tự thử dĩ hậu ai còn can dân thì lão không dong dàu. Truyền tam quân Tề trình trước sau, cho lão dâng lễ thương thượng mã. (Phản-Định-Công lại ngựa thồ huyết).

— Tinh thần tận ! tinh thần tận ! khí lực suy ! khí lực suy ! gượng sức già lên ngựa ba phen, giời chẳng độ nghiệp Tề ắt mất, ngưỡng thiên nhi đoán thán, phục địa dĩ trường ta. (Phản-định-Công mất).

PHẢN-RIỆM NÓI.— Nan đoán thán ! nan đoán thán ! khổ trường ta ! khổ trường ta ! thống thiết dã ngô-gia, ai tai hồ thiện-địa !

THAN

Sốt thay thân phận ấu thơ, thù cha oan chi biết bao giờ đền. Sắt đánh giữ dạ cho bền. sao cho trung hiếu lưỡng toàn mới cạm.

Tạ-tặc hồi Tạ-tặc, Thiên-lãng hồi Thiên-lãng. Tiếc với phụ-thân trung liệt, giận thay Tạ-tặc gian hùng, cha mỗ dù hồn dưới chín sông, chúng bay ắt khòn ngôi ba cõi. — Chú tướng. Lệnh chuyển bản bộ. khâm liệm cốt hài, rước về táng ở Sơn-nhai, rồi sẽ hưng binh vấn tội. — Thôi thì hiếu cùng cha cam lỗi, nạn chi gia không đành, truyền chư tướng tiến binh đáo Tạ thành vấn tội.

CHƯ-TƯỚNG-CUNG NÓI. — Mã tiên bách bách thừa với tướng công Đại-vương xưa vốn có oai phong. dùng sĩ tốt ganh đua thần võ,

nay người đã rời miền dy-lộ, ai ai đều thoải chí tha tâm, ấn tướng chưa ai cầm, lòng quân còn náo động, xin nhớ chữ : hiếu mưu tắc thắng, hiếu dũng tắc vong, hỡi về thành chinh tức binh nhưng, đồng văn võ đẳng đàn bài tướng.

PHÀN-RIỆM NÓI. — Lòng ta đâu chẳng tưởng chữ quân phụ chi thù, muốn ra uy thảo nghịch hiếu phù, hiềm vì chữa chính danh ngôn thuận, hạ lệnh truyền tướng sĩ, đều trở lại sơn-thành, Tạ-chiều-đình Phàn cũng chiêu đình, mô tôn mô sùng vương Sơn-hận.

QUÂN-TẠ VỀ BÁO. — Chúng tôi theo vương-sứ, về phi báo chiêu đình, Phàn-định-Công tác loạn Sơn thành, chém vương-sứ sé tan chiêu chỉ,

TẠ-THIÊN-LĂNG NÓI. — Mặt bằng bằng lửa cháy, gan sùng sục dầu sôi, Phàn-định-Công bẻ đổ trống giời, lão tắc dám lấy oa lương bề. — Bá quan ! . . . Rắp khừ chừ đảng nguy, đem binh hỏi tội Phàn, ngại cơ đồ gây dựng chưa yên, can qua động ắt là bất lợi. — Đồng tướng ! sân rồng hạ lệnh, phó Đồng tướng quân, trước chừ Phàn thích thân, lĩnh Thứ phi dám chăm,

Quyển thứ hai in tiếp



pai
ng
ru
ch
ng
g
o
h
o
n

